

Պարգևաբաշխութեն ետքը՝ հանդիսին նախագահը յորդորական խրատով մը յիշեցուց աշակերտներուն՝ թէ ամենայն գիտութեանց հիմը աստուածապաշտութիւնն է, և անով միայն կրնայ մարդ այնպէս յառաջանալ ամէն բանի մէջ՝ որ թէ իրեն և թէ իր ծնողացը և ազգին օգուտ և ուրախութիւն բերէ։ Սրայ բերաւ թէ մրցանակը ոչ այնչափ իբրեւ իրենց ջանքին վարձ կամ փոխարէն պիտի առնեն, որչափ իբրեւ քաջալերութիւն գալ տարուան ուսմանցը մէջ ալ նոյնպէս և աւելի յառաջանալու։ և թէ իրենց կողմանէ աս ջանքը բաւական հատուցումն է իրենց վարժապետներուն աշխատանացը։

ԲԱՐՈՅԱԿԱՆ

Եւսէ։

Ո՛վ կը տարակուսի թէ քաղաքականութիւնը հարկաւոր օգտակար ու գովելի բան է․ առանց քաղաքականութեան մարդս մարդ չըսուիր, թող թէ բարեկիրթ մարդ։ Սիայն թէ շատ մարդ շատ անգամ կը խաբուի՝ քաղաքականութիւն կարծելով նաև ան նորելուք սովորութիւնները, որ աւելորդ ծախքի ու զանազան ֆնասներու պատճառ են։ Եւսով կ'իմացուի թէ մէկը իր ազգին մէջ երբոր կ'ուզէ քաղաքականութի մտցնել կամ ծաղկեցնել, աղէկ պիտի նայի որ չըլլայ թէ ազգին բարի բաներ սորվեցնեմ ըսելով՝ չար բաներ ալ սորվեցնէ։ չըլլայ թէ ազգին աչքը բանամ ըսելով՝ աչքը ծակէ։ չըլլայ թէ ազգին բիծը կամ արտը քերեմ ըսելով՝ կաշին ալ քեր։

Թէ․ չըլլայ թէ ազգին սիրտը փափկացնեմ ըսելով՝ բոլորովին ուժէ ձգէ։ չըլլայ թէ ազգս բարակցնեմ ըսելով՝ ազգին մէջքը կոտրէ։ Եւսիկայ այնպիսի նիւթ մըն է որ վրան հատորներով գրքեր կրնան շարագրուիլ․ մեզի բաւական ըլլայ հետեւեալ առակը։

Ետենով խեղճ գեղացիին մէկը յանկարծ գետնէն ոսկի մը կը գտնէ աղտոտ՝ փոշոտ՝ ցեխոտ, կ'առնէ խանութպանի մը կը տանի որ տեսնէ թէ տեղը ինչ կուտայ։ Խանութպանը ոսկին տեսնելուն պէս՝ շուտ մը կը դառնայ գեղացիին բոլու մը մանր ստակ կուտայ։ Գեղացին արթուն (ինչպէս որ ամէն մարդ ալ ինքզինքը արթուն կը կարծէ), գոհ չըլլար անոր տուածին․ միտքը կը դնէ որ եթէ ան աղտոտ ոսկին այնչափ արժեք, հապա մաքուր ու փայլուն ըլլար նէ՝ ինչ պիտի արժէր․ գիտեմ ինչ ընելիքս կ'ըսէ։ կ'երթայ քիչ մը աւագ՝ քիչ մըն ալ աղիւսի փոշի կ'առնէ, անոնցմով այնչափ կը շփէ ոսկին որ արևու պէս կը փայլեցնէ․ բայց ինչ օգուտ․ կը տանի խանութպանին որ առջինէն շատ պակաս գին կուտայ, վասն զի մաշեր թեթեւցեր է եղեր։

ԲԱՐՈՅԱԿԱՆ ԱՌԱՋՆԵՐ

Կուզէս հաւատարիմ ծառայ ունենալ, դու քեզի ծառայէ։

Ո՛վ որ ուրիշներուն չհաւնիր, ինքն ալ հաւնելու մարդ չըլլար․ ով որ ուրիշը չպատուեր, ինքն ալ պատիւ չգրտնար․ և ով որ կը ջանայ ուրիշը խաբելու, շատ անգամ ինքը անոնցմէ կը խաբուի։